

Arrest

nr. 319 903 van 13 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VANDENBROUCKE
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 december 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 februari 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pathaanse origine te zijn. Je bent geboren in 2006 te Hilalzo, gelegen in het district Shegal van de provincie Kunar waar je ook het merendeel van jouw leven hebt gewoond, daar je slechts de laatste twee jaar voor jouw vertrek in het dorp Daman, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar woonde. Je bent voorts twee jaar naar school en zo'n drie maanden naar de madrassa geweest. Je bent niet gehuwd, doch verloofd en je hebt geen kinderen. Jouw vader is A. G. S. en hij verblijft momenteel in Iran. Jouw moeder is N. H. S. en zij verblijft momenteel samen met jouw vijf jongere broers en jouw vier zussen, eveneens jonger dan jou, in het dorp Hilalzo. Je oudere zus A. is gehuwd en woont tevens in Afghanistan.

Jouw vader werkte destijds als chauffeur voor de verantwoordelijke van de inlichtingendienst van de provincie Nangarhar. Na de machtsovername door de Taliban vreesde hij voor zijn leven omdat veel overheidspersoneel ontvoerd en/of gedood werd. Hij verliet dan ook Afghanistan en vluchtte naar Iran. Ook zijn broers, jouw patronale ooms S. A. J. en A. R., die beiden voor of met de Amerikanen hadden gewerkt, verlieten Afghanistan en vluchtten respectievelijk naar de Verenigde Staten en naar Iran.

Korte tijd later kwamen de Taliban bij jou aan huis. Ze waren namelijk op zoek naar jouw vader doch konden hem niet aantreffen. Daarop zeiden ze dat ze zouden terugkomen en wanneer ze jouw vader dan opnieuw niet zouden aantreffen, zouden ze jou in zijn plaats meenemen. Hierop besloten je familieleden dat ook jij Afghanistan diende te ontvluchten.

Omstreeks september 2021 heb je Afghanistan verlaten en via Pakistan, Iran en Turkije kwam je richting Europa. Vanuit Turkije reisde je via Bulgarije, Servië, en Hongarije verder tot in Oostenrijk waar jouw vingerafdrukken en ook een verzoek om internationale bescherming werden geregistreerd op 14 november 2022. Jouw eindbestemming was echter België en via Zwitserland en Frankrijk reisde je dan ook verder naar België waar je toekwam op 23 of 24 november 2022.

Op 25 november 2022 diende je een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer vrees je de Taliban.

Hier in België bid je niet meer en ben je nog slechts een moslim op papier. Je drinkt ook alcohol en neemt drugs zoals hasj, cocaïne, XTC en Taryak. Tevens heb je intieme contacten gehad met sekswerkers. Mensen, die je kennen, hebben daarnaast ook een video gemaakt van jou terwijl je in een park in Leper onder invloed was en je een fles alcohol bij je had. Deze video werd overgemaakt aan je familieleden in Afghanistan. Tevens hebben ze je familie laten weten dat je contact hebt met meisjes. Vervolgens hebben je familieleden je laten vallen omdat deze zaken niet zijn toegelaten in de islam en ze je als ongelovig beschouwen. Je legt geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Aan het begin van je persoonlijk onderhoud gaf je aan dat je last hebt van je 'hersenen', meer bepaald dat je dingen snel vergeet en dat je extreme hoofdpijn krijgt (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 18 december 2023, CGVS, p. 4). Hiervoor zou je pas enkele dagen voor je onderhoud op het CGVS een arts geraadpleegd hebben (CGVS, p. 4) hoewel je voordien reeds voor je maag bij een arts op consultatie was geweest. Tot op heden staafde je je geheugenproblemen echter op geen enkele manier middels een medisch-psychologisch attest. Hierdoor kon het CGVS zich enkel baseren op jouw houding en het verloop van het persoonlijk onderhoud om in te kunnen schatten in welke mate je eventuele psychische kwetsbaarheid jouw verklaringen kon beïnvloeden. Je gaf bij het begin van je persoonlijk interview aan dat je jezelf goed alsook in staat voelde om het onderhoud te voeren (CGVS, p. 2-3), er werd tweemaal gepauzeerd (CGVS, p. 14, p. 23) en je gaf doorheen het interview aan dat je jezelf oké voelde (CGVS, p. 14, p. 21, p. 23). Op het einde bevestigde je dat je alle redenen en elementen die aanleiding hadden gegeven tot je vertrek uit Afghanistan alsook de redenen waarom je niet kan terugkeren, hebt kunnen meedelen (CGVS, p. 32). Voorts bevestigde je dat je zowel de tolk als de vragen goed begrepen had (CGVS, p. 32). Jijzelf, noch je advocaat of voogd gaven aan het einde van je onderhoud aan dat je omwille van geheugenproblemen gehinderd zou geweest zijn om adequate verklaringen af te leggen (CGVS, p. 32-33). Bijgevolg blijkt uit niets dat je niet in staat was om een gehoor af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Een algemene en blote verwijzing naar problemen met je hersenen volstaat dan ook niet als verschoningsgrond van de vastgestelde tegenstrijdigheden in jouw relaas, die betrekking hebben op kernelementen in jouw relaas.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Voor wat betreft de aanleiding voor je vlucht uit Afghanistan gaf je aan dat je vader als chauffeur voor de verantwoordelijke van de inlichtingendienst van Nangarhar werkte, dat hij bij de machtsovername vluchtte naar Iran en dat de taliban vervolgens jou in het vizier namen (CGVS, p. 17-18). Er dient echter te worden geconcludeerd dat je er niet in geslaagd bent het werk van je vader voor de inlichtingendienst aannemelijk te maken, noch dat hij – en vervolgens ook jij – hierdoor in het vizier kwam van de taliban.

Allereerst dient te worden aangestipt dat je de tewerkstelling van je vader bij de inlichtingendienst noch de problemen die hij hierdoor kende, aantoont middels enig (begin van) bewijs (CGVS, p. 17). Er kan nochtans redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Indien er geen stukken voorhanden zijn, mag verwacht worden dat hiervoor een plausibele verklaring wordt meegedeeld aan het Commissariaat-generaal. Je werd dan ook bevraagd over het ontbreken van stavingsstukken en gaf desbetreffend aan dat je initieel wel kopieën van documenten had ontvangen, doch dat je deze uit je galerij op je gsm hebt verwijderd (CGVS, p. 17) en dat je vervolgens, zij het niet onmiddellijk doch pas wanneer je in onmin zou zijn geraakt met je familie, opnieuw deze documenten had opgevraagd maar dat je familieleden deze niet meer wilden overmaken (CGVS, p. 17). Je verklaringen voor het gebrek aan stavingsstukken komen echter onaannemelijk over. Vooreerst valt niet in te zien dat je zelf de stavingsstukken betreffende je asielrelaas zou verwijderen uit je galerij van je gsm wetende dat je in een asielprocedure zit en je dergelijke documenten in je bezit had doch deze nog niet had overgemaakt. Minstens mag verwacht worden dat je hierover eerst met je voogd en/of sociaal assistent zou hebben overlegd dewelke je ongetwijfeld zouden hebben afgeraden dergelijke stavingsstukken te verwijderen. Bovendien valt evenmin in te zien dat je – stel dat de documenten toch verwijderd raakten op je gsm - niet onmiddellijk, in concreto op het moment dat je de documenten niet meer had maar nog wel in contact stond met je familie, deze documenten opnieuw zou hebben gevraagd of op een andere manier digitaal kunnen recupereren hebben. Je verantwoording voor het ontbreken van deze overtuigingsstukken is bijgevolg geenszins overtuigend. Er kan nochtans redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming – ook een minderjarige verzoeker van zestien à zeventien jaar oud - verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Voorgaande vormt reeds een eerste aanwijzing dat er de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de geloofwaardigheid van je vaders tewerkstelling en bijgevolg bij je asielmotieven die hieruit voortvloeien.

Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van de door jou ingeroepen feiten die aan de basis van de asielaanvraag zouden liggen bovendien enkel op basis van jouw verklaringen worden afgewogen. Na je gehoor op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat jouw verklaringen heel wat contradicties en onwaarschijnlijkheden vertonen waardoor deze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan je ook het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

Zo weet je doorheen je verklaringen namelijk niet aannemelijk te maken dat je vader daadwerkelijk als chauffeur was tewerkgesteld bij de inlichtingendienst van Nangarhar. Bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming gaf je nog aan dat je vader een commando was (fiche NBMV d.d. 25 november 2022). Later, tijdens je onderhoud op de DVZ en vervolgens bij op het CGVS, gaf je aan dat hij een chauffeur was voor het hoofd van de inlichtingendienst (Vragenlijst CGVS d.d. 7 september 2023 & CGVS, p. 23). Verder bevraagd hierover gaf je aan dat de inlichtingendienst en de commando's hetzelfde zijn (CGVS, p. 24). In deze kan worden opgemerkt dat de commando's of special Forces een onderdeel kunnen vormen van het Afghaanse nationaal leger en dat special Forces tevens deel uitmaakten van het Nationaal Directoraat voor Inlichtingen (NDS), doch geenszins dat alle leden van de NDS ook commando zijn noch zijn alle commando's aangesloten zijn bij de inlichtingendienst. Bovendien vertelde je helemaal niets over zijn rol als chauffeur bij de inlichtingendienst tijdens je registratie, wat de incoherentie verder versterkt (fiche NBMV d.d. 25 november 2022). Het valt echter ten zeerste te betwijfelen dat je vader als commando werkzaam was als chauffeur voor het hoofd van de inlichtingendienst. Immers wist je zelfs niet hoe de inlichtingendienst heette waar je vader voor werkte noch of je vader een bepaalde graad had (CGVS, p. 23-24), noch of je vader een opleiding had moeten volgen (CGVS, p. 24). Wat zijn job als chauffeur precies inhield wist je evenmin. Je komt niet verder dan te stellen dat hij overal mee naartoe ging (CGVS, p. 25) doch waar hij het hoofd van de inlichtingendienst zo overal naartoe moest brengen wist je niet, met wie hij nog meeging en wat zijn taken precies waren, wist je evenmin (CGVS, p. 25), zelfs de naam van het hoofd van de inlichtingendienst voor wie je vader dus chauffeur was, kon je niet meedelen (CGVS, p. 23). Van jou, een minderjarige, kan niet worden verwacht dat je alle details van het werk van uw vader kan weergeven. Indien hij echter daadwerkelijk een commando en lid was van de inlichtingendienst en daarbij als chauffeur van het hoofd van die inlichtingendienst werkzaam was, zou je echter wel in staat moeten zijn om enige concrete en voor de hand liggende elementen aan te brengen die de verklaarde tewerkstelling van je vader geloofwaardig maken. Immers dient aangestipt dat je je hele leven bij je familie woonde, dat je vader gedurende jaren dat werk

deed (CGVS, p. 24), af en toe naar huis kwam (CGVS, p. 23), dat je net omwille van je vaders werk alles en iedereen moest achterlaten en ook na je vertrek in contact stond met je vader en overige familieleden (CGVS, p. 16). Aldus kan in alle redelijkheid verwacht worden dat je minstens over deze basisinformatie betreffende je vaders werk zou beschikken, te meer daar je ook na je vertrek nog de mogelijkheden had om je hierover te informeren en je ook enige tijd in het bezit was van enige documenten uit je thuisland. Dat je er niet toe in staat bent ook maar iets van voorgaande te verwachten informatie betreffende je vaders werk mee te delen, schaadt sterk het geloof in zijn beweerde tewerkstelling bij de inlichtingendienst hetgeen desalniettemin het kader van jouw asielmotieven vormt.

Behalve dat je er niet in geslaagd bent om de tewerkstelling van je vader bij de inlichtingendienst aannemelijk te maken, dient eveneens te worden besloten dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan je bewering dat je vader, en vervolgens ook jijzelf, bij de machtsovername in augustus 2021 in het vizier kwamen van de taliban.

Een eerste element dat de geloofwaardigheid van je voorgehouden problemen met de taliban fundamenteel ondermijnt, is de vaststelling dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende het moment van je vertrek en de duur van je reis van Afghanistan naar je eindbestemming België. Immers dient te worden vastgesteld dat je bij de registratie van je verzoek om internationale bescherming d.d. 25 november 2022 aangaf dat je in de zomer van 2022 uit Afghanistan was vertrokken en dat je vier maanden onderweg was (Fiche NBMV). Nadien, tijdens je onderhoud op de DVZ, gaf je echter aan vertrokken te zijn omstreeks september 2021 (verklaring DVZ, d.d. 7 september 2023, vraag 34) en ook tijdens je onderhoud op het CGVS gaf je aan dat je enkele dagen na de machtsovername bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 18). Echter, wanneer je werd bevraagd over je reis en meer bepaalde over de duur ervan, blijkt dat je verklaringen onmogelijk in overeenstemming te brengen zijn met een vertrek in augustus/september 2021, in concreto aldus kort na de machtsovername. Zo was je namelijk slechts enkele dagen in Iran en verbleef je een tweetal weken in Turkije (CGVS, p. 18-19), vervolgens één nacht Bulgarije (CGVS, p. 19), bij benadering een twintig tot tweeëntwintig dagen in Servië (CGVS, p. 20) en vervolgens nog een dag in Hongarije (CGVS, p. 20). Gegeven dat je vingerafdrukken en verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk werden geregistreerd op 14 november 2022, komt voorgaande tijdspanne van verblijf in de landen van doorreis aldus eerder overeen met een vertrek aan het einde van de zomer/begin najaar 2022, zoals je ook initieel bij de registratie van je verzoek aangaf. Op basis van voorgaande kan er bijgevolg niet het minste geloof worden gehecht aan je beweerde vertrek enkele dagen na de machtsovername door de taliban dewelke plaatsvond medio augustus 2021. Aangezien je de beweerde problemen met de taliban die tot je vertrek hebben geleid, precies situeert op het moment van deze machtsovername (CGVS, p. 17), wordt de uiteraard ook de geloofwaardigheid van deze problemen en dus van je asielrelaas fundamenteel ondergraven.

Voorts dient te worden vastgesteld dat je ook incoherent, bent inzake het aantal keren dat de taliban bij jullie aan huis kwamen vooraleer jij Afghanistan verliet aangezien ze dreigden jou mee te nemen indien ze je vader niet zouden aantreffen. Nochtans betreft het hier je directe vluchtaanleiding en aldus de kern van je asielrelaas. Zo gaf je bij de DVZ immers nog aan dat de taliban drie dagen voor je vertrek bij jouw thuis kwamen en op zoek waren naar je vader en dat ze daarbij zeiden dat ze jou de volgende keer zouden meenemen indien ze je vader dan niet zouden aantreffen (vragenlijst CGVS d.d. 7 september 2023). Tijdens je onderhoud op het CGVS gaf je echter eerst aan dat de taliban tweemaal bij je thuis waren gekomen vooraleer je Afghanistan verliet (CGVS, p. 17) en vervolgens geef je plotsklaps aan dat ze driemaal aan huis zijn geweest vooraleer je vertrok en dat ze bij de derde keer zeiden dat ze jou in zijn plaats zouden meenemen (CGVS, p. 26-27). Geconfronteerd met voorgaande tegenstrijdigheden, pas je je verklaringen aan en verklaarde je dat je bij de DVZ reeds verklaarde dat ze tweemaal kwamen alsook dat ze de tweede keer zeiden dat ze jou zouden meenemen waarna je vertrok (CGVS, p. 27). Opnieuw geconfronteerd met je verklaringen, beweerde je dat dat ze tweemaal aan huis kwamen toen je er nog was, doch dat ze nog een derde keer langskwamen terwijl je in Kabul was, aldus nog in Afghanistan en niet meer thuis (CGVS, p. 27). Je verklaringen zijn echter niet overtuigend. Immers hebben je tegenstrijdige verklaringen betrekking op (slechts) één, dan wel twee of drie bezoeken van de taliban voorafgaande aan je vertrek en hoewel van jou, een minderjarige, niet verwacht kan worden dat je alle details van je vluchtverhaal consistent uit de doeken doet, moet je wel in staat zijn om over de belangrijkste gebeurtenissen die voor jou de directe aanleiding vormden om het land te verlaten, spontaan eensluidende verklaringen af te leggen. Aldus mag verwacht worden dat je doorheen je verklaringen coherent bent over het aantal bezoeken van de taliban alsook over het moment dat deze bezoeken plaatsvonden.

Tot slot dient nog te worden aangestipt dat de geloofwaardigheid van de beweerde problemen die jij en je vader met de taliban kenden, verder ook nog wordt aangetast door je tegenstrijdige verklaringen betreffende je vaders verblijfplaats. Zo gaf je bij de registratie van je verzoek namelijk nog aan dat je vader in Hilalzo woonachtig was samen met de rest van je familie alsook dat hij zich verborgen hield toen de taliban naar hem op zoek was (Fiche NBMV) terwijl je hierover later aangaf dat hij Afghanistan na de machtsovername had verlaten (vragenlijst CGVS). Tijdens je persoonlijk onderhoud gaf je aan dat hij enkele dagen na de machtsovername het land heeft verlaten (CGVS, p. 16). Vervolgens verder bevraagd gaf je aan dat hij enkele weken voor de machtsovername reeds het huis verlaten had (CGVS, p. 17). Mocht je vader daadwerkelijk enkele weken voor de machtsovername het huis reeds verlaten hebben en kort na de machtsovername Afghanistan verlaten hebben voor een verblijf in Iran, valt niet in te zien dat jij bij de registratie van je verzoek

om internationale bescherming slechts aangaf dat hij woonachtig was in Hilalzo en sinds de machtsovername ondergedoken leefde, gezien je verklaring dat hij gebeld had onderweg te zijn naar Iran. Immers kan aangenomen worden dat je op dat moment wist dat je vader in Iran verbleef. Daarenboven blijf je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nog eens bijzonder vaag over zijn verblijf in Iran, meer bepaald Teheran (verklaring DVZ d.d. 7 september 2023, vraag 16A). Het laatste contact met je vader dateert van september/oktober 2023 (CGVS, p. 16), doch waar hij precies verblijft, weet je niet noch heb je aldus bevraagd (CGVS, p. 16). Voorts gevraagd of je je vader hebt ontmoet nadat ook jij Afghanistan korte tijd na hem verliet en via Teheran passeerde, blijkt merkwaardig genoeg van niet. Volgens jou omdat dit niet was toegelaten vanwege de smokkelaar (CGVS, p. 19). Ook hier valt echter bijzonder moeilijk in te zien dat je jezelf niet bij je vader hebt gevoegd in Iran. Immers kan er worden van uitgegaan dat jullie beiden op dat moment enigszins veilig waren voor de taliban. Bovendien gaf je aan dat je vader werkzaam was in Iran, waardoor kan worden aangenomen dat hij geenszins volledig ondergedoken leefde en leeft in Iran. Voorgaande plaatst niet alleen de nodige bedenkingen bij je vader beweerde verblijf in Iran, het plaatst bijkomend ook ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van je vlucht- en migratiemotieven.

Op basis van het geheel van voorgaande bevindingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof dient te worden gehecht aan je beweerde problemen met de taliban dewelke tot je vertrek uit Afghanistan hebben geleid. Bijgevolg heb je niet aannemelijk gemaakt dat je omwille hiervan bij terugkeer een gegronde vrees overeenkomstig de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Voorts gaf je aan dat je enkel op papier nog een moslim bent, dat je nooit meer bid, dat je drinkt, alle soorten drugs gebruikt en intieme contacten had waardoor je familie omwille van deze zaken van oordeel is dat je niet meer gelovig bent en dat ze je blokkeren en geen contact meer willen (CGVS, p. 6, p. 7). Ook gaf je aan dat de taliban je zeker zullen arresteren omdat je naar het 'land van de ongelovigen' bent geweest en ze je als een ongelovige zullen beschouwen (CGVS, p. 18).

In deze dient vooreerst te worden gewezen op de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, waaruit niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerespatieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de

Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Het CGVS wijst er op dat je van Pathaanse origine bent (CGVS, p. 6), dat je het pasjtoe als taal beheerst (CGVS, p. 3) en dat je vrienden in België gelovige en Afghaanse jongeren zijn, zo blijkt (CGVS, p. 11-12). Voorts blijkt uit onderzoek van uw sociale media uitgevoerd (zie NMU... Check sociale media – 22/32760) dat je er verschillende profielen op nahoudt en dat je hierop regelmatig te zien bent in traditionele Afghaanse kledij, dat je er meestal in het pasjtoe communiceert en dat jouw netwerk grotendeels bestaat uit andere Afghaanse personen. Daarnaast vertoon je op verschillende foto's en in video's kenmerken die eigen zijn aan de subcultuur van Afghaanse bendes. Zo poseer je samen met andere Afghanen in traditionele kledij, draag je een pakol en/of een vissersjasje, maak je handgebaren zoals het opsteken van de wijsvinger of het maken van een vuist en gebruik je emoji's en cijfers die binnen deze subcultuur gangbaar zijn. De personen waarmee je interageert op TikTok, alsook personen uit jouw breder onlinenetwerk vertonen veelal dezelfde kenmerken. Met enkele van deze personen blijf je ook in het echte leven contact te hebben.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus België- Afghaanse bendes en sociale media van 11 september 2023), blijkt dat er in België diverse Afghaanse criminele bendes actief zijn, dewelke betrokken zijn bij mensensmokkel, drugshandel en seksueel misbruik. Deze bendes gebruiken verschillende sociale mediakanalen om het bendeleven en betrokkenheid bij bendes te verheerlijken, te tonen hoeveel macht een bende heeft en (meer) bekendheid te verwerven door dreigingen te uiten of beelden te delen van deelname aan criminele feiten. Daarnaast delen bendes ook online informatie met elkaar of zetten zij sociale media in bij het plegen van criminele feiten. Sociale media worden niet enkel gebruikt om te communiceren, maar ook om zich te profileren. Naast het vermelden van specifieke cijfers en termen in hun profielnamen en bij video's, vertonen personen die zichzelf associëren met een groep of bende een aantal gemeenschappelijke kenmerken. Deze kenmerken hebben onder meer betrekking op de vormgeving van de profielen, het gedrag en de inhoud die de verzoekers en hun netwerk delen op sociale mediaprofielen. Opvallend hierbij zijn de verwijzingen naar Afghanistan en de Afghaanse cultuur, dit in de vorm van het dragen van traditionele kledij, het voorkomen van Afghaanse gewoontes en gedragingen en het verwijzen naar de Afghaanse veiligheidsdiensten en locaties in Afghanistan. De subcultuur van de bendeleden lijkt op die manier sterk verweven te zijn met de cultuur van hun herkomstland.

Uit de beschikbare informatie blijkt verder dat lidmaatschap van een Afghaanse bende verschillende vormen kan aannemen, gaande van sympathieën voor of verheerlijking van deze bendes tot een leidinggevende rol in deze bendes. Verschillende leden van Afghaanse bendes verwijzen naar een specifieke bende en/of hun rol daarbinnen in hun gebruikersnaam, profielnaam of in het bijschrift op hun onlineprofiel op TikTok (en soms ook op Instagram of Facebook). Personen met een vooraanstaande rol in een Afghaanse bende vallen in bepaalde situaties ook op door hun gebruikersnaam die hun leidinggevende positie bevestigt. Ook de manier waarop bepaalde figuren in beeld worden gebracht, al dan niet in combinatie met het gebruik van symbolen, kan duidelijkheid scheppen over iemands positie in een Afghaanse bende. Leaders worden regelmatig in beeld gebracht in typerende fotocollages op de TikTok-profielen van andere bendeleden. Daarnaast zijn er ook personen die omwille van hun interacties en netwerk in verband kunnen worden gebracht met Afghaanse bendes, maar vermoedelijk geen deel uitmaken van een specifieke groep. Zij reageren op berichten van bendeleden of delen beeldmateriaal waarin zij, net zoals vooraanstaande figuren, zichtbare kenmerken tonen die eigen zijn aan de subcultuur van Afghaanse bendes. Het kan gaan over beelden in militaire of traditionele Afghaanse kledij, beelden van gevechtsbewegingen of beelden met emoji's die macht of geweld uitstralen. Hun netwerk is in de meeste gevallen echter kleiner, ze poseren veelal alleen of op afgelegen plaatsen en komen niet voor in bovengenoemde collages.

Het gegeven dat er op jouw sociale media verschillende foto's en video's zijn terug te vinden waarin je kenmerken vertoont die eigen zijn aan de subcultuur van Afghaanse bendes, volstaat dan ook niet om te besluiten dat je lid bent van een Afghaanse criminele bende. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt dat de Afghaanse bendes sterk verweven zijn met de traditionele Afghaanse cultuur. Jouw activiteiten op sociale media bevestigen dan ook dat er niet kan worden aangenomen dat je, na een verblijf van slechts een jaar en enkele maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen waarin je bent opgegroeid en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, integendeel.

Het CGVS wijst er verder op dat je verklaarde geboren en getogen te zijn in Hilalzo, gelegen in het district Shegal van de provincie Kunar en dat je de laatste twee jaar woonachtig was in Nangarhar (CGVS, p. 6). Je verklaarde verder dat he twee jaar onderwijs in Afghanistan volgde en er een paar maanden naar de madrassa bent geweest (CGVS, p. 6) alsook werd reeds geoordeeld dat je Afghanistan hoogstwaarschijnlijk hebt verlaten in de zomer van 2022 (supra) wanneer je aldus zo'n zestien jaar oud moest geweest zijn en de taliban reeds een jaar daadwerkelijk aan de macht waren. Bijgevolg dient besloten te worden dat je bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen alsook dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden van de taliban jou bekend zijn. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van een jaar en enkele maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je jezelf deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Daar waar kan worden aangenomen dat je tijdens je verblijf in België ondertussen kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse vrijheden, waarden en normen, toon je op basis van je verklaringen alsook op basis van voorgaande vaststellingen nergens concreet aan dat je deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat je er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat je gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Waar je zelf beweerde dat je familie je verstoten heeft nadat ze te weten kwamen dat je drugs en alcohol gebruikt alsook dat je in contact staat met meisjes (CGVS, p. 6, p. 16), dient te worden besloten dat dit slechts een blote en niet-aannemelijke bewering is. Immers leg je hiervan wederom geen (enkel begin van) bewijs neer niettegenstaande je ouders de video die hen zou zijn toegestuurd hebben teruggestuurd naar jou (CGVS, p. 7-8). Ook over deze video beweerde je dat je hem hebt verwijderd (CGVS, p. 9), wat niet ernstig is zoals reeds eerder gesteld in het kader van je overige documenten. Bovendien weet je evenmin wie deze video heeft gemaakt noch wie hem naar je ouders zou hebben verstuurd (CGVS, p. 8-9). Je bleef voorts heel vaag over de momenten dat je zou zijn gezien, gefilmd dan wel gefotografeerd. Dit zou in een park in Ieper geweest zijn, of in Roeselare doch zonder dat je dit zelf opmerkte (CGVS, p. 10) en had je het over vele verre familieleden en mensen uit je dorp die in België zouden verblijven (CGVS, p. 9-10). Echter, zoals reeds aangehaald kan er geen geloof worden gehecht aan de door jouw beweerde vluchtaanleiding. Aldus spelen andere asielmotieven waarom je familie je naar Europa heeft gezonden. Daar ze vervolgens het drastische besluit zouden genomen hebben om je te verstoten, mag verwacht worden dat je hierover concreet en doorleefd kan vertellen wie je waar heeft gezien, wat ze hebben gezien alsook wie dit aan je ouders zou hebben meegedeeld. Het tegendeel is evenwel waar. Hier kan tot slot nog aan toegevoegd worden dat je familie je zo'n 2 à 3 maanden voor je persoonlijk onderhoud nog hebben verloofd met de genaamd S. (CGVS, p. 6-7). Gegeven je bewering dat je familie je terzelfder tijd beschouwde als een ongelovige nadat ze evenzeer 2,5 à 3 maanden voor je onderhoud de video zouden had gezien (CGVS, p. 8) en daarom liet vallen, is moeilijk in te zien dat je maternale oom tegelijkertijd een Afghaanse bruid voor jou zou gekozen hebben (CGVS, p. 7). Bijgevolg toont je niet aan, noch maak je aannemelijk dat je door je familieleden in Afghanistan zou zijn verstoten.

Voorts dient te worden aangestipt dat je ook geen enkel (begin van) bewijs ter staving van je leven in België voorlegt en je haalde verder weliswaar aan dat je geen praktiserend moslim meer bent, dit omdat je alcohol en verdovende middelen gebruikt en omdat je intieme contacten had met sekswerkers (CGVS, p. p. 28). Voorgaande is echter wederom een blote bewering die geenszins volstaat om aan te nemen dat je verwesterd bent. Zo kunnen vooreerst de nodige vragen gesteld worden bij je beweerde druggebruik en bezoek aan sekswerkers. Immers dient te worden vastgesteld dat een urinetest die blijkbaar werd afgenomen negatief was (CGVS, p. 33). Bovendien komen je verklaringen betreffende de effecten van XTC (CGVS, p. 29) niet overeen met de beschikbare informatie hieromtrent. Ook mag het verwondering heten dat je spreekt over een drug genaamd Taryak (CGVS, p. 7). Immers blijkt dit een benaming te zijn voor opium dewelke gehanteerd wordt in je land van herkomst en omgeving. Het is geenszins een gangbare benaming in België. Dat je je drugs op straat via onbekenden, door jou omschreven als 'zwarte jongens', zou verkrijgen (CGVS, p. 30) en daarbij spreekt over Taryak, is dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je verklaarde hierover verder ook dat het een poeder gelijkaardig aan cocaïne is (CGVS, p. 7), terwijl het in wezen dus wijst op opium, waarvan bijvoorbeeld heroïne in plaats van cocaïne een afgeleide is. Op basis van voorgaande kunnen er aldus de nodige vragen gesteld worden bij je beweerde druggebruik alsook bij je bewering dat je ouders je hebben

verstoten onder meer hiervan en kan er hierdoor evenmin geloof worden gehecht bij je beweerde bezoeken aan sekswerkers. Voorts kan je geenszins overtuigen in de manier waarop je bij hen zou zijn terecht gekomen. Hierover bevraagd blijk je immers in het geheel geen concrete informatie te kunnen geven over de wijze waarop jij (en je vriend) aan de contactgegevens kwamen (CGVS, p. 31-32), hetgeen weinig ernstig is. Hoe dan ook kunnen drugs- en alcoholgebruik alsook contacten met sekswerken bezwaarlijk als Westerse waarden bestempeld worden die fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en waarvan niet verwacht kan worden dat je deze opgeeft bij terugkeer. Evenmin blijkt het een uiting te zijn van een politieke of religieuze overtuiging. Zo blijken je vrienden in België immers allen (oudere) Afghanen te zijn voor wie je zowel je middelengebruik als het feit dat je niet praktiserend bent, frappant genoeg verborgen houdt (CGVS, p. 12, p. 28-29). Dat net zij je vrienden zijn voor wie je veel respect hebt (CGVS, p. 12) terwijl bijvoorbeeld uit het facebookprofiel van S. net blijkt dat hij op sociale media belang hecht aan- en uiting geeft aan zijn religie, doet ten eerste de wenkbrauwen fronsen. Bovendien is het louter feit dat jij hier in België al dan niet seks zou gehad hebben met een vrouw tegen betaling onvoldoende om jou een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Nergens blijkt ook uit je verklaringen dat jouw familie zou hebben ontdekt dat je in België seks hebt gehad.

Voorts werd je gevraagd op welke manier je veranderd bent door je verblijf in België. Hierbij gaf je aan dat je je eigen mensen niet leuk vindt maar de mensen hier wel (CGVS, p. 28) en gevraagd waar het onmogelijk zou zijn om je terug aan te passen, gaf je aan dat je nergens anders tijd wil doorbrengen en naar hier gekomen bent om een toekomst op te bouwen (CGVS, p. 31). Ook hier geef je geen enkel concreet en ernstig element dat enigszins aannemelijk maakt dat je beweerde verblijf in Europa in jouw hoofde aanleiding kan geven tot een toegeschreven verwestering, laat staan dat je aantoont dat dit verblijf heeft geleid tot een daadwerkelijke verwestering. Immers klemmen je verklaringen ten eerste met je overige verklaringen betreffende je Afghaanse vrienden in België alsook met de vaststellingen inzake je sociale media.

Op basis van het geheel aan voorgaande vaststellingen en bevindingen kan niet aangenomen worden dat je op relatief korte tijd dermate verwesterd zou zijn in België noch dat je zo zou worden aanzien bij terugkeer.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat je niet aantoont dat je bij terugkeer naar Afghanistan niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Zoals reeds aangehaald is je bewering dat je door je familie zou zijn verstoken niet meer dan een blote en voorts ongeloofwaardige bewering (supra). Zoals hierboven eveneens reeds werd beargumenteerd, kan er evenmin geen geloof worden gehecht aan jouw asielrelaas (supra). Aldus kan worden aangenomen dat je familie jou kan bijstaan in geval van terugkeer en je jezelf desgevallend kan informeren naar de eventuele veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban sinds je vertrek in augustus 2022.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Er liggen verder geen indicaties voor dat de taliban enige kennis zouden hebben van jouw activiteiten hier in België, en dan meer in het bijzonder dat je actief bent op sociale media. Uit de landeninformatie blijkt overigens niet dat het hebben van profielen op sociale media zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Je maakt geenszins aannemelijk dat uit accounts op sociale media afgeleid kan worden dat jij je kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor je dreigt geviséerd te worden. Hoe dan ook toon je niet aan dat het voor jou onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van jouw sociale media te wissen of jouw accounts volledig te verwijderen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat je daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als

de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjjieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021.

Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De informatie waarop het CGVS zich baseerde bij de beoordeling van je verzoek om internationale bescherming werd aan het administratief dossier toegevoegd.

Je legde geen documenten of andere zaken ter staving van je verzoek om internationale bescherming neer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 1 A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens wordt gewezen op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Vooreerst volhardt verzoeker dat hij de waarheid heeft verteld en verwijst in deze naar de vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen.

Verzoeker betoogt dat het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen op zich niet volstaan om iemand het statuut van vluchteling te weigeren. Voorts benadrukt verzoeker dat verweerder onvoldoende rekening gehouden heeft met zijn jonge leeftijd. Hij stelt dat om de geloofwaardigheid van een verzoeker om internationale bescherming te beoordelen, er rekening dient gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker beklemtoont dat er bovendien bij de beoordeling van de bewijslast rekening gehouden moet worden met de status van een niet-begeleide minderjarige op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud. Zo betoogt verzoeker dat het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van een niet-begeleide minderjarige moet worden bepaald volgens diens graad van geestelijke ontwikkeling en rijpheid. Hij meent dat verweerder hiermee onvoldoende rekening gehouden heeft.

Verzoeker benadrukt zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Hij betoogt dat deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zullen zijn om daaruit af te leiden dat zijn relaas weinig aannemelijk zou zijn. Verzoeker beklemtoont dat er tevens in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn vluchtrelaas raken. Hij meent dat zij helemaal niet verhinderen om aan zijn relaas geloof te hechten.

Verzoeker meent dat verweerder zelf veel eigen interpretaties van de feiten maakt, zonder dat deze interpretaties gesteund zijn op objectieve informatie. Hij meent dat er evenmin zomaar gesteld kan worden dat aan de interpretaties van verweerder meer waarde kan worden gehecht dan aan de uitleg die door hem werd gegeven.

Daarnaast wordt aangekaart dat verzoeker een risicoprofiel heeft en dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, een specifieke sociale groep. Verzoeker haalt hierbij algemene informatie aan en vervolgt dat terugkeerders uit Europa het risico lopen om gevisieerd te worden door de Taliban omdat ze opvallen, waarbij onder meer wordt gewezen op een arrest van de Raad van 29 april 2020. Na een uitgebreid theoretisch betoog omtrent verwestering wordt nog ingegaan op het gebrek aan bescherming in Afghanistan, te meer in casu een sociaal netwerk in het land van herkomst

ontbreekt. Naast de vervolgingsgronden die de ouders mede namens de kinderen aanvoeren, die mogelijks bij het kind nog nijpender kunnen uitpakken, wordt in het verzoekschrift gesteld dat er een kindspecifieke vrees voor vervolging kan aanwezig zijn die noopt tot internationale bescherming, zoals de vrees voor genitale verminking, gedwongen uithuwelijking, eerwraak, bloedwraak, kinderontvoering, rekrutering als kindsoldaat, kinderhandel en kinderarbeid (arbeidsgerelateerde en/of seksueel gerelateerde uitbuiting), maar ook in geval de ontwikkeling van het kind in gevaar is door verwestering of de afwezigheid van minimale standaarden van sociaal-cultureel-economische rechten, zoals adequate huisvesting, schoon drinkwater en voedsel of wanneer kinderen door het ontbreken van geboorteregistratie onthouden zijn van onderwijs, gezondheidszorg en andere diensten. Verzoeker meent dat deze kindspecifieke vrees in deze aanwezig is.

Voorts betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt vooreerst aangekaart dat de situatie in Afghanistan precair is en wordt uitgebreid ingegaan op de (gevolgen van) de machtsovername door de Taliban. Verzoeker beklemtoont de verslechtering van de algemene situatie en stipt in dit verband onder meer uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan. Verder wordt aangevoerd dat de provincie Kunar als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden waardoor verzoeker van oordeel is in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker haalt een EASO-rapport aan waaruit blijkt dat Kunar als zeer onveilig wordt beschouwd en wijst ook op het huidige reisadvies voor Afghanistan van de FOD Buitenlandse Zaken. Voorts benadrukt verzoeker de preciaire socio-economische en humanitaire situatie die een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Tot slot besluit verzoeker dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij gelet op de veiligheidssituatie, zijn langdurig verblijf in het buitenland en zijn beperkte scholing een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld van andere burgers uit zijn regio van herkomst.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit de algemene landeninformatie, persartikels, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

Op 11 december 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation* van augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus* van januari 2022;
- EUAA *Afghanistan Country Focus* van december 2023;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van mei 2024;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city* van augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City* van augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan Targeting of individuals* van augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan* van juni 2023;
- COI *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban* van 14 december 2023;
- EUAA *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024 ;
- EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de

richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Aan het begin van je persoonlijk onderhoud gaf je aan dat je last hebt van je ‘hersenen’, meer bepaald dat je dingen snel vergeet en dat je extreme hoofdpijn krijgt (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 18 december 2023, CGVS, p. 4). Hiervoor zou je pas enkele dagen voor je onderhoud op het CGVS een arts geraadpleegd hebben (CGVS, p. 4) hoewel je voordien reeds voor je maag bij een arts op consultatie was geweest. Tot op heden staafde je je geheugenproblemen echter op geen enkele manier middels een medisch-psychologisch attest. Hierdoor kon het CGVS zich enkel baseren op jouw houding en het verloop van het persoonlijk onderhoud om in te kunnen schatten in welke mate je eventuele psychische kwetsbaarheid jouw verklaringen kon beïnvloeden. Je gaf bij het begin van je persoonlijk interview aan dat je jezelf goed alsook in staat voelde om het onderhoud te voeren (CGVS, p. 2-3), er werd tweemaal gepauzeerd (CGVS, p. 14, p. 23) en je gaf doorheen het interview aan dat je jezelf oké voelde (CGVS, p. 14, p. 21, p. 23). Op het einde bevestigde je dat je alle redenen en elementen die aanleiding hadden gegeven tot je vertrek uit Afghanistan alsook de redenen waarom je niet kan terugkeren, hebt kunnen meedelen (CGVS, p. 32). Voorts bevestigde je dat je zowel de tolk als de vragen goed begrepen had (CGVS, p. 32). Jijzelf, noch je advocaat of voogd gaven aan het einde van je onderhoud aan dat je omwille van geheugenproblemen gehinderd zou geweest zijn om adequate verklaringen af te leggen (CGVS, p. 32-33). Bijgevolg blijkt uit niets dat je niet in staat was om een gehoor af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Een algemene en blote verwijzing naar problemen met je hersenen volstaat dan ook niet als verschoningsgrond van de vastgestelde tegenstrijdigheden in jouw relaas, die betrekking hebben op kernelementen in jouw relaas. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker kan met zijn betoog waarbij hij wijst op zijn leeftijd, het belang van het kind en op zijn kwetsbaarheid, geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofdte van verzoeker als destijds niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend zoals hierboven wordt gemotiveerd. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens

het gehoor voldoende oog had voor de destijds minderjarige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader voor de Afghaanse overheid. Daarnaast verklaarde verzoeker dat zijn paternale ooms werkzaam waren voor de Amerikanen.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft verzoekers verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader als chauffeur voor de Afghaanse inlichtingendienst, motiveert de commissaris-generaal terdege dat verzoeker er niet in geslaagd is deze werkzaamheden, noch dat hij hierdoor in het vizier kwam, aannemelijk te maken.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) allereerst dient te worden aangestipt dat verzoeker de tewerkstelling van zijn vader bij de inlichtingendienst noch de problemen die hij hierdoor kende, aantoont middels enig (begin van) bewijs. Er kan nochtans redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Indien er geen stukken voorhanden zijn, mag verwacht worden dat hiervoor een plausibele verklaring wordt meegedeeld aan het CGVS. Verzoeker werd dan ook bevraagd over het ontbreken van stavingstukken en gaf desbetreffend aan dat hij initieel wel kopieën van documenten had ontvangen, doch dat hij deze uit zijn galerij op zijn gsm heeft verwijderd en dat hij vervolgens, zij het niet onmiddellijk doch pas wanneer hij in onmin zou zijn geraakt met zijn familie, opnieuw deze documenten had opgevraagd maar dat zijn familieleden deze niet meer wilden overmaken. Verzoekers verklaringen voor het gebrek aan stavingsstukken komen echter onaannemelijk over. Vooreerst valt niet in te zien dat verzoeker zelf de stavingsstukken betreffende zijn asielrelaas zou verwijderen uit zijn galerij van zijn gsm wetende dat hij in een asielprocedure zit en hij dergelijke documenten in zijn bezit had doch deze nog niet had overgemaakt. Minstens mag verwacht worden dat verzoeker hierover eerst met zijn voogd en/of sociaal assistent zou hebben overlegd dewelke hij ongetwijfeld zouden hebben afgeraden dergelijke stavingsstukken te verwijderen. Bovendien valt evenmin in te zien dat verzoeker – stel dat de documenten toch verwijderd raakten op zijn gsm – niet onmiddellijk, in concreto op het moment dat hij de documenten niet meer had maar nog wel in contact stond met zijn familie, deze documenten opnieuw zou hebben gevraagd of op een andere manier digitaal kunnen recupereren hebben. Verzoekers verantwoording voor het ontbreken van deze overtuigingsstukken is bijgevolg geenszins overtuigend. Er kan nochtans redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming – ook een minderjarige verzoeker van zestien à zeventien jaar oud – verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Voorgaande vormt reeds een eerste aanwijzing dat er de nodige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de geloofwaardigheid van zijn vaders tewerkstelling en bijgevolg bij verzoekers asielmotieven die hieruit voortvloeien;

ii) door het gebrek aan documenten de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen feiten die aan de basis van de asielaanvraag zouden liggen bovendien enkel op basis van zijn verklaringen kan worden afgewogen. Na verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat zijn verklaringen heel wat contradicties en onwaarschijnlijkheden vertonen waardoor deze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Daardoor kan verzoeker ook het voordeel van de twijfel niet worden toegekend:

a) Zo weet hij doorheen zijn verklaringen namelijk niet aannemelijk te maken dat zijn vader daadwerkelijk als chauffeur was tewerkgesteld bij de inlichtingendienst van Nangarhar. Bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming gaf verzoeker nog aan dat zijn vader een commando was. Later, tijdens zijn onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en vervolgens op het CGVS, gaf verzoeker aan dat hij een chauffeur was voor het hoofd van de inlichtingendienst. Verder bevraagd hierover gaf verzoeker aan dat de inlichtingendienst en de commando's hetzelfde zijn. In deze kan worden opgemerkt dat de commando's of special Forces een onderdeel kunnen vormen van het Afghaanse nationaal leger en dat special Forces tevens deel uitmaakten van het Nationaal Directoraat voor Inlichtingen (hierna: de NDS), doch geenszins dat alle leden van de NDS ook commando zijn noch zijn alle commando's aangesloten zijn bij de inlichtingendienst. Bovendien vertelde verzoeker helemaal niets over zijn rol als chauffeur bij de inlichtingendienst tijdens zijn registratie, wat de incoherentie verder versterkt. Het valt echter ten zeerste te betwijfelen dat verzoekers vader als commando werkzaam was als chauffeur voor het hoofd van de inlichtingendienst. Immers wist verzoeker zelfs niet hoe de inlichtingendienst heette waar zijn vader voor werkte noch of zijn vader een bepaalde graad had, noch of zijn vader een opleiding had moeten volgen. Wat

zijn job als chauffeur precies inhield wist verzoeker evenmin. Verzoeker komt niet verder dan te stellen dat hij overal mee naartoe ging doch waar hij het hoofd van de inlichtingendienst zo overal naartoe moest brengen wist hij niet, met wie hij nog meeding en wat zijn taken precies waren, wist hij evenmin, zelfs de naam van het hoofd van de inlichtingendienst voor wie zijn vader dus chauffeur was, kon hij niet medelen. Van verzoeker, een minderjarige, kan niet worden verwacht dat hij alle details van het werk van zijn vader kan weergeven. Indien zijn vader echter daadwerkelijk een commando en lid was van de inlichtingendienst en daarbij als chauffeur van het hoofd van die inlichtingendienst werkzaam was, zou verzoeker echter wel in staat moeten zijn om enige concrete en voor de hand liggende elementen aan te brengen die de verklaarde tewerkstelling van zijn vader geloofwaardig maken. Immers dient aangestipt te worden dat verzoeker zijn hele leven bij zijn familie woonde, dat zijn vader gedurende jaren dat werk deed, af en toe naar huis kwam, dat verzoeker net omwille van zijn vaders werk alles en iedereen moest achterlaten en ook na zijn vertrek in contact stond met zijn vader en overige familieleden. Aldus kan in alle redelijkheid verwacht worden dat verzoeker minstens over deze basisinformatie betreffende zijn vaders werk zou beschikken, te meer daar hij ook na zijn vertrek nog de mogelijkheden had om zich hierover te informeren en hij ook enige tijd in het bezit was van enige documenten uit zijn thuisland. Dat verzoeker er niet toe in staat is ook maar iets van voorgaande te verwachten informatie betreffende zijn vaders werk mee te delen, schaadt sterk het geloof in zijn beweerde tewerkstelling bij de inlichtingendienst hetgeen desalniettemin het kader van zijn asielmotieven vormt;

b) behalve dat verzoeker er niet in geslaagd is om de tewerkstelling van zijn vader bij de inlichtingendienst aannemelijk te maken, dient eveneens te worden besloten dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat zijn vader, en vervolgens ook hijzelf, bij de machtsovername in augustus 2021 in het vizier kwamen van de taliban.

- Een eerste element dat de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met de taliban fundamenteel ondermijnt, is de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende het moment van zijn vertrek en de duur van zijn reis van Afghanistan naar zijn eindbestemming België. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming d.d. 25 november 2022 aangaf dat hij in de zomer van 2022 uit Afghanistan was vertrokken en dat hij vier maanden onderweg was. Nadien, tijdens zijn interview bij de DVZ, gaf verzoeker echter aan vertrokken te zijn omstreeks september 2021 en ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf verzoeker aan dat hij enkele dagen na de machtsovername vertrokken is uit Afghanistan. Echter, wanneer hem werd bevraagd over zijn reis en meer bepaald over de duur ervan, blijkt dat verzoekers verklaringen onmogelijk in overeenstemming te brengen zijn met een vertrek in augustus/september 2021, in concreto aldus kort na de machtsovername. Zo was verzoeker namelijk slechts enkele dagen in Iran en verbleef hij een tweetal weken in Turkije, vervolgens één nacht Bulgarije, bij benadering een twintig tot tweeëntwintig dagen in Servië en vervolgens nog een dag in Hongarije. Gegeven dat verzoekers vingerafdrukken en verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk werden geregistreerd op 14 november 2022, komt voorgaande tijdspanne van verblijf in de landen van doorreis aldus eerder overeen met een vertrek aan het einde van de zomer/begin najaar 2022, zoals hij ook initieel bij de registratie van zijn verzoek aangaf. Op basis van voorgaande kan er bijgevolg niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde vertrek enkele dagen na de machtsovername door de taliban dewelke plaatsvond medio augustus 2021. Aangezien verzoeker de beweerde problemen met de taliban die tot zijn vertrek hebben geleid, precies situeert op het moment van deze machtsovername, wordt de uiteraard ook de geloofwaardigheid van deze problemen en dus van zijn asielrelaas fundamenteel ondergraven;

- voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook incoherent is inzake het aantal keren dat de taliban bij hen aan huis kwamen vooraleer hij Afghanistan verliet aangezien ze dreigden hem mee te nemen indien ze zijn vader niet zouden aantreffen. Nochtans betreft het hier verzoekers directe vluchtaanleiding en aldus de kern van zijn asielrelaas. Zo gaf verzoeker bij de DVZ immers nog aan dat de taliban drie dagen voor zijn vertrek bij zijn thuis kwamen en op zoek waren naar zijn vader en dat ze daarbij zeiden dat ze hem de volgende keer zouden meenemen indien ze zijn vader dan niet zouden aantreffen. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf verzoeker echter eerst aan dat de taliban tweemaal bij zijn thuis waren gekomen vooraleer hij Afghanistan verliet en vervolgens geeft verzoeker plotsklaps aan dat ze driemaal aan huis zijn geweest vooraleer hij vertrok en dat ze bij de derde keer zeiden dat ze hem in zijn plaats zouden meenemen. Geconfronteerd met voorgaande tegenstrijdigheden, past verzoeker zijn verklaringen aan en verklaarde hij dat hij bij de DVZ reeds verklaarde dat ze tweemaal kwamen alsook dat ze de tweede keer zeiden dat ze hem zouden meenemen waarna hij vertrok. Opnieuw geconfronteerd met zijn verklaringen, beweerde verzoeker dat ze tweemaal aan huis kwamen toen hij er nog was, doch dat ze nog een derde keer langskwamen terwijl hij in Kabul was, aldus nog in Afghanistan en niet meer thuis. Verzoekers verklaringen zijn echter niet overtuigend. Immers hebben zijn tegenstrijdige verklaringen betrekking op (slechts) één, dan wel twee of drie bezoeken van de taliban voorafgaande aan zijn vertrek en hoewel van verzoeker, een minderjarige, niet verwacht kan worden dat hij alle details van zijn vluchtverhaal consistent uit de doeken doet, moet hij wel in staat zijn om over de belangrijkste gebeurtenissen die voor hem de directe aanleiding vormden om het land te verlaten, spontaan eensluidende verklaringen af te leggen. Aldus mag verwacht worden dat verzoeker doorheen zijn verklaringen coherent is over het aantal bezoeken van de taliban alsook over het moment dat deze bezoeken plaatsvonden;

- tot slot nog dient te worden aangestipt dat de geloofwaardigheid van de beweerde problemen die verzoeker en zijn vader met de taliban kenden, verder ook nog wordt aangetast door zijn tegenstrijdige verklaringen betreffende zijn vaders verblijfplaats. Zo gaf verzoeker bij de registratie van zijn verzoek namelijk nog aan dat zijn vader in Hilalzo woonachtig was samen met de rest van zijn familie alsook dat hij zich verborgen hield toen de taliban naar hem op zoek waren terwijl verzoeker hierover later aangaf dat hij Afghanistan na de machtsovername had verlaten. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij enkele dagen na de machtsovername het land verlaten heeft. Vervolgens verder bevraagd gaf verzoeker aan dat hij enkele weken voor de machtsovername reeds het huis verlaten had. Mocht zijn vader daadwerkelijk enkele weken voor de machtsovername het huis reeds verlaten hebben en kort na de machtsovername Afghanistan verlaten hebben voor een verblijf in Iran, valt niet in te zien dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming slechts aangaf dat hij woonachtig was in Hilalzo en sinds de machtsovername ondergedoken leefde, gezien zijn verklaring dat hij gebeld had onderweg te zijn naar Iran. Immers kan aangenomen worden dat verzoeker op dat moment wist dat zijn vader in Iran verbleef. Daarenboven bleef verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ook nog eens bijzonder vaag over zijn verblijf in Iran, meer bepaald Teheran. Het laatste contact met zijn vader dateert van september/oktober 2023, doch waar hij precies verblijft, weet verzoeker niet noch heeft dit zich aldus bevraagd. Voorts gevraagd of verzoeker zijn vader heeft ontmoet nadat ook hij Afghanistan korte tijd na hem verliet en via Teheran passeerde, blijkt merkwaardig genoeg van niet. Volgens verzoeker omdat dit niet was toegelaten vanwege de smokkelaar. Ook hier valt echter bijzonder moeilijk in te zien dat verzoeker zichzelf niet bij zijn vader heeft gevoegd in Iran. Immers kan er worden van uitgegaan dat zij beiden op dat moment enigszins veilig waren voor de taliban. Bovendien gaf verzoeker aan dat zijn vader werkzaam was in Iran, waardoor kan worden aangenomen dat hij geenszins volledig ondergedoken leefde en leeft in Iran. Voorgaande plaatst niet alleen de nodige bedenkingen bij het beweerde verblijf van verzoekers vader in Iran, het plaatst bijkomend ook ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van verzoekers vlucht- en migratiemotieven.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die steun vinden in de beschikbare informatie en de door verzoeker geschetste context en afgelegde verklaringen.

Volledigheidshalve stipt de Raad in verband met verzoekers vrees omwille van de beweerde voormalige werkzaamheden van zijn vader voor de Afgaanse overheid en paternale ooms voor de Amerikanen aan dat uit de beschikbare landeninformatie hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afgaanse overheid en buitenlandse mogendheden (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65, p. 7477; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48, p. 64-65 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55, p. 58-59; EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 28-30, p. 33-35; EUAA Afghanistan Country Focus van november 2024, p. 84-91, p.94-95). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die in het verleden werkzaam was voor de Afgaanse overheid.

De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat verzoeker geen geloofwaardige persoonlijke vervolgingsfeiten aannemelijk heeft gemaakt (supra) en verzoeker niet te kennen gaf dat zijn familie op heden problemen zou ondervinden met de taliban omwille van het (voorgehouden) profiel van zijn vader of ooms (persoonlijk onderhoud van 18 december 2023, p. 27).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de (vermeende) werkzaamheden van zijn familieleden geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn jonge leeftijd kan hij allerminst zijn inconsistente, weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen verschonen. Immers kan er van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong is, redelijkerwijze verwacht worden dat die consistente en eensluidende verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn vrees.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker zeventien jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden

gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde. De Raad stipt hierbij nog aan dat verweerder tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk vroeg of er dingen zijn waarmee er rekening gehouden moest worden, verzoeker dit altijd mocht vertellen, het belangrijk is als hij iets niet zou begrijpen hij dit verweerder zou vertellen, verweerder pauzes ging inlassen maar verzoeker dit ook telkens mocht aangeven en als verzoeker hoofdpijn zou krijgen hij dit op tijd moest vertellen. Daarnaast wijst de Raad erop dat verweerder meermaals vroeg aan verzoeker of het nog ging om zijn verklaringen af te leggen en er tweemaal een pauze werd ingelast (persoonlijk onderhoud van 18 december 2023, p. 3-4, p. 15, p. 21, p. 23). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde de tolk en de vragen goed te hebben begrepen (persoonlijk onderhoud, p. 32).

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

In zoverre verzoeker betoogt dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door de organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land onttrokken in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in

Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101; EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa’s dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa’s die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige ‘erg moderne’ en andere ‘conservatieve’ madrassa’s (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en, anderzijds, de verantwoordelijkheden van en gedragscode voor het MPVPV-personeel wordt uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten, zoals de verplichting voor vrouwen om niet naar vreemde mannen te kijken; evenals kledijvoorschriften voor vrouwen, bij voorkeur de burka, als voor mannen, zoals het verbod van westerse kapsels en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte. De wet; specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren; het verbod op muziek afkomstig van bijeenkomsten of de woning en ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Voorts bepaalt de wet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door ‘mentaal gehandicapte personen’ en kinderen te beëindigen. EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met

inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023; EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’

en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische

waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, "*Afghanistan – Country Focus*", november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel het geval kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker slaagt er met zijn louter theoretisch en algemeen betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en enigszins tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene landeninformatie, zijn risicoprofiel, het hoger belang van het kind en zijn langdurig verblijf in het buitenland en waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde drugs en alcohol te gebruiken en seksuele betrekkingen te hebben met sekswerkers, wijst de Raad op de pertinente en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing die geenszins worden weerlegd en besluit de Raad dat verzoeker hiermee niet afdoende aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Er moet hierbij vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij, tot de tweede graad naar school ging en drie maanden naar de madrassa ging (Verklaring DVZ van 7 september 2023, p. 6; persoonlijk onderhoud van 18 december 2023, p. 6), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, te meer uit de motieven van de bestreden beslissing, die geenszins worden betwist noch weerlegd en die steun vinden in de stukken van het

dossier, blijkt dat verzoeker – die overigens afwezig was ter terechtzitting – kenmerken vertoont die eigen zijn aan de subcultuur van Afghaanse bendes.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, vijf broers, vier zussen en verloofde nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 15). Ondanks dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen contact meer te hebben met zijn familie, stelde hij wel hen ten tijde van het persoonlijk onderhoud twee tot drie maanden geleden gehoord te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 16).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 6).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die na zijn vertrek contacten heeft onderhouden met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele

beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, vijf broers, vier zussen en verloofde nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 7 september 2023, p. 9; persoonlijk onderhoud van 18 december 2023, p. 6, p. 15). Ondanks dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen contact meer te hebben met zijn familie, stelde hij wel hen ten tijde van het persoonlijk onderhoud twee tot drie maanden geleden gehoord te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 16).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS

28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers -, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is oorspronkelijk afkomstig uit de provincie Kunar en heeft de laatste twee jaar voor zijn vertrek in Nangarhar gewoond. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincies Kunar en Nangarhar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door algemene informatie te benadrukken, te verwijzen naar uitspraken van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse gebaseerd op de geactualiseerde landeninformatie.

De Raad merkt verder geheel ten overvloede op dat verzoeker door louter te verwijzen naar zijn jonge leeftijd en vertrek uit Afghanistan alsook zijn lang verblijf in het buitenland, zijn beperkte scholing en ongestaafde psychische problemen - de vaststellingen onder 2.3.4., 2.3.5.1. en 2.3.5.2. (supra) in acht genomen - hoe dan ook geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. In zoverre door verzoeker wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 11 december 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, dat doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.13. Waar verzoeker wijst op het hoger belang van het kind dat volgens hem dient te primeren, merkt de Raad op dat hoewel het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, de loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker - die thans overigens meerderjarig is geworden - het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

De Raad benadrukt hierbij nog dat verzoeker tijdens zijn minderjarigheid een voogd werd toegewezen en persoonlijk werd gehoord op het CGVS, dit in het bijzijn van zijn voogd en advocaat, door een medewerker met expertise in het horen van minderjarigen of kwetsbare personen. Bij de beoordeling van zijn verklaringen werd overigens uitdrukkelijk rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. In deze omstandigheden kan niet vastgesteld worden dat verzoekers rechten niet of niet afdoende werden gerespecteerd.

2.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend vijftientwintig door:

H. CALIKOGLU,

R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

H. CALIKOGLU